

WÕTTA ja LOE!

№ 8. — 2. aastafäit.

Jeesus kannatas sinu eest!

Wiletšas uršikus külla serwal elas üksildasena küürakas mees. Kõik põlgasid teda: oli ta ju tuleksüütamise pärast istunud wanglas. Selles tules häwines möldri weski.

Minult üks sõbrustas küürakaga ja see oli mölder, kellele oli ta teinud seejugust kahju. Igal pühapäewal wiibis ta kogu pealelõunase aja kuni õhtuni küüraka juures. Teised imestasid ja ei mõinud seda mõista.

Küürakas suri. Ta puusärgi järel käisid ainult mölder ja õpetaja. Kellel teistest oleks olnud huwi ja armastust seda paha meest saatma tulla. Mõne aja pärast tuli surm ka möldrile. Matused peeti suurepäraseid ja kogu külla oli saatmas teda kalmistule. Matuse kõnes ütles õpetaja muu seas järgmist: „Teie olete sageli imestanud, et mölder oli nii sõbralik küüraka vastu. Täna pean ma teile selle põhjuse selgitama. Mölder, nagu ta mulle enne surma pihitis, pistis ise oma weski põlema ja oleks tingimata pidanud wangi minema. Seal tuli ühel õõsel küürakas ta juure ja ütles, et tahab wõtta süü endale, karistuse kanda ja seega päästa möldri au. Tal nii kui nii ei olla kedagi sõpra maailmas, kes taist kahju tunneks. Mölder aga wõib jääda nii oma perekonna juure. Ja nii talus see üksik mees nõõrast ülekohtu ja wõlga, põlatud walesti oma kaasnimestest, kui möldri asetäitja. Olgu seepärast ta mälestus meile kallis ja püha!“

Nüüd mõistis külla rahwas, miks oli mölder olnud nii sõbralik küüraka vastu ja nüüd muutus wiimane nende meelest armastuswäärseks. Süütult oli ta kannatanud teise asetäitjana ja osaks saanud pahameelt ning teotamist.

Wast aitab see meid mõista, mida prohmet Jeesaja ettekuulutas des Kristuse kannatusest ütles:

„Ei teda pandud mikski ja tema oli kõige halwem meeste seas — üks mees, kes oli walu täis ja kuulus haigusest, ja igaliks pööbras oma silmad temalt, ei teda pandud mikski, et meie temast ei hoolinud.

Tõesti meie haigused on tema endale wõtnud ja kõik meie walu kannud; aga meie armastime teda tema enese süü pärast wiga-seks tehtud, Jumalast pektud ja waewatud olemat.

Uga tema on meie üleastumiste pärast haawatud ja meie ülekohtu pärast rõhutud. Karistus oli tema peal, et meil oleks rahu ja tema muhkude läbi on tulnud meile termis.

Meie kõik ekssifime kui lambad, meie maatafime igauks omale teele, aga Jehoowa on meie kõikide ülekohtu lasknud tema peale tulla. Wõlga on tagaetud tema käest ja teda on waewatud" jne. Jef. 53:3—7.

Nii räägib prohwet. Kristus wõttis kord endale kogu maailma patud ja süüd ning kandis neid lunastamispatigale — ristile. Kristus, mis meile oleks pidanud osaks saama, langes tema õlgadele. Tema kandis seda ja maksis nii ka sinu wõla, et sina wõiksid olla wõlast waba ja igawese elu pärida. Sa oled kallil hinnaga ostetud — Jumala Poja kannatuste ja surmaga. Kas ei taha ja nüüd tänu-tähaks ohwerdada oma elu kõigega sellele, kes sind on surmani armastanud. Kas Suur Reede sündmus ei pane sind põrmus selle ette maha langema, kelle süda murdus sinu patu pärast. Wõid ja veel ükskõikseks jääda? Usu seda suurt sõnumit oma päästmiseks ja ja saad tunda, kuidas sinugi patumäed kaowad hingelt.

Jeesus suri sinu eest!

Batu süüitud ohwrid.

Raheterase mõõgana lõikab ka patt. Sellest oleks juba küllalt, kui patune ise peab kannatama oma pattude pärast, kuid sellest veel ei jätka. Sina, kes pattu teed, pead küll selle tagajärjel ise kannatama, kuid teised peawad veel enam kannatama kui ja ise. Sütar, kes on müllunud oma au, kannatab, kuid enam veel kannatab ta ema. Mees, kes rikub abielu töotust, pidades ühendust mõne teise naisega, saab kiusatud oma südametunnistuses, kuid ta naine ja lapsed veel enam. Omas südametunnistuses kannatab ka noormees, kes olles pummelungil taarub koju ja hingab wänget wiinahiisu ema näkku, kuid, oo Jumal, kuidas kannatab selle all ema süda!

Obelisk wõi allkias?

Üks idamaa muinasjutt räägib kahest mennast Ahmedist ja Omarist. Rumbi neist tahtis teha seejuguse teo, mida saaks mäletatud pärastistes sugupõlvvedes ja mille kaudu nende nimi saaks kirjutatud ajalukku.

Omar püstitas suure osawusega kõrge obeliski (suur, kõrge kivihammas) ja tegi selle külgedele kunstilikke reljeefe ja kirjutas kõlawaid sõnu.

Ahmed aga kaewas kaewu wiljatu maa kastmiseks ja istutas taktipuid, mis andsid warju janunewaile rändureile ja wilja nende nälja kustutamiseks.

Rumb neist tegi paremini?

Me wõime rahuleda mõeldes ainult endale ja oleme waid huwitatud omale nime tegemisest, mis peab olema sama tore ja suur, kui see kõrge obelisk, kuid ka sama külm ja katu, kui see. Kuid me wõime teha ka oma elu allikaks kõrwemaal, millest janunejad saawad juua ja wäsinud leida ilusat puhkapaika. Pareim on oma nimi kirjutada inim-südamelisse kui kivihammastele.

Kaitille.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

7

Eiis nägi ta enda maja. Lapsed olid kõik ära, proua Hardy istus üksi kamina ees. Ta mõtles, ja mis ta mõtles, langes põlevate sütena härra Hardy südamele ja tegi enam walu kui kõik muu, mis ta näinud.

„Mu mees!“ rääkis proua Hardy endamisi, „kui kaua pole ta mulle õelnud ainuüksi meelitust, pole mind juubelnud ega mu põssi jilitanud, minnes tööle! Kui tublina, häana, ilujana näis ta mulle ikka, kui elasime Vermont'is ja wõitlejime raskustega. Ei midagi olnud tal siis kallim todust ja naist! Ent aeg muutis. Kurb muutus! Tahaksin teada, kas ta tunneb, kui wäga igatsen ta armastust! Milline wäärtus on kõigelt rittuselt, mis ümbritseb mind, wõrreles ainsa armastusleiwilgu, ainsa õrna naeratusega! Ah Robert, Robert, tule jälle mu juurde, olen nii üksi ja mahajäetud! Raotajime enim oma waranduse ja seltskonna; kuidu kaotan parima — armastuse oma mehe wastu. Suur Jumal, täis armu ja kannatust, aita mind! Olen nii halb. Ma ei kannata kauemini sellist elu. See on mu surm, rõõwib must kõik, mis on elus wäärtusline, magus. Do, ja halastuse Jsa, Jeesuse pärast ära lasje mul kaotada mõistust ega usku! Do Robert, Robert! mu armastatu, mu mees, ma tahan sind siiski armastada!“ Müüd langes proua Hardy põlwili, peitis näo patjadesse muukfus ja palus.

Härra Hardy sirutas käed, et trööstida oma naist, nagu ta teinud siis, kui nende armastus oli veel noor, — ja äkki tundis ta end ülles tõstetuna ja kantuna mõbda päitelest, planeetidest ja tähtedest ikka kaugemale, kuni kadus ruumi- ja ajamõiste. Ta oli igawikus. Selle majesteetlikul näol ta nägi kirjutatud tulekirjaga waid ühe sõna: Müüd! Waadelbes auhartustäratawasse näkku ja lugebes jeda ühte sõna oli härra Hardy tunne, et ta kahanes mitterilleksti. Ja siis ta kuulis häälte kui suurte wete kohisemise ja tormimühina, ent kõigeft hirmsaft läbi kõlas kui tasane muusika igawese armastuse hääl:

„Sniimlaps! wiiskümmend aastat oled ja mind põlanud. Sa elasid endale. Ei hoolinud ja seft, mis wajak maailm su ümber. Su õnnistuspäew on warsti lõpul. See, kes walitseb maailma, on sulle määranud veel seitse päewa elamijeks, seitse päewa, et hoolitseda oma hinge eest ja mitte hukkuda igawesti. Juunime, waata, et sajutaksid aega dieti, ole kui tuufter, kes otsib merepõhjaft kalleid ardeid. Nga wit kõneles sinuga.“

Robert Hardy te tundus, kui lebaks ta maas tolle majesteetliku ilmutise ees ja peaks hirmust haaratuna waluma endale ajapikendust.

„Seitse päewa! need on kui seitse sekundi minewiku heakstegemijeks. Seitse päewa! mitte midagi suure ajameres! Luba mulle rohkem! Seitse nädalat, seitse aastat, ja ma tahan mõelda Sulle enam kui üksti teine!“

Nii muukfus Robert Hardy tõstes käed paludes sõrawa näo poole. Ja nägu kummarbus alla, naeratas kaastundlikult, nii et Hardy juba hakkas lootma, talle kingitakse enam aega. Veel lähemale tuli nägu ja ta ärkas. Ta abitaaja kummarbus ta üle; piisar langes ta silmist mehe näole, ja ta ütles: „Robert! Robert!“ —

Segaselt, warisledes tõusis härra Hardy. Ta tõmbas abitaaja enda juurde ja suudles teda nagu wanasti. Eiis jutustas ta naisle selle suureks imestujeks praeguse unenäo. Naise imestus kaswas ju muutus wiimaks hirmuks.

„Marie,“ ütles mees pühalikus tõsibuses, „paljats unenäoks ei wõi ma seda pidada, ja ma ärkasin kindla weendumusega, et mul on elada waid seitse päewa veel. Ma tunnen, Jumal on muga rääkinud, ja mu töötks siin all jääb waid veel seitse päewa.“

„Ah, Robert, see oli ju unenägu.“

„Ei enam kui unenägu, Marie. Sa tead, ma ei kannata ettekujutuste ja ebasu all. Sa tead, et ma ial ei näe und. See oli midagi muud. Veel seitse päewa ja ma lahtun ilmast. On lapsed siin? Kutsu nad siia!“ Härra Hardy rääkis nii rahulikult ja kindlalt, et proua Hardy jüda täitus imestuse ja hirmuga. Ta awas ufte ja kutsus lapsed sisse, nagu juba eelpool kuulsime.

Härja Hardy waatas lastele pilguga, millist nad juba ammu enam ei olnud näinud isalt. Vähidalt, kuid rahulikult jutustas ta kõit, jättes ära pistasjad ja siseeni Georgiga, ja seletas siis nii pühalikult ja rõhuga, et ta sõnad ei jäänud mõjuta üheski: „Armjad lapsed, ma ei ole elanud nii, kuidas oleksin pidanud. Ka ei ole ma olnud teile õige isa. Olen elanud isefat ja kasuta elu. Ja nüüd jääb mul veel elada seitse päeva. Sumal on nuga rääkinud. Ma olen —“

Siin taktetas ta, löi muutudes käed naise ümber ja suudles teda.

Hirmus mõte lähwas proua Hardy lübi pea, ta mees wõis olla kaotanud mõistuse. Lapsed seifid hirmust wallutatult, ainult Alice taipas ema mõtet, ja jama ajal mõistis härja Hardygi, mis ta si fardeti.

„Ei,“ ütles ta, „waimuhaige ma ei ole. Olen selge mõistuse juures, walitsen enda üle, kuid olen täna õhtul waadanud filma igawitule ja tean, et Sumal nõuab mult mu hinge seitsme päewa pärast. „Marie,“ — ja liigutawalt paluwal toonil küsis ta naiele — „Marie wõid ja mind?“

Naine waatas mehele ja nägi, et ta ei olnud muutunud. Ta näoilme tunnistas, et ta ei olnud kaotanud kallima ande — mõistuse, ja nüüd, kus ta seisnud teise ilma lähel, oli ta näol ka wana armastuse selge sära. Ja naine wastas, waadates filma mehele:

(Järgneb.)

Omalt wiisil. 237b.

Oh Jeesus, sinu walu, Su raske kannatus, See jaadab mulle elu, See on mu rõõmustus; Su wermes ja su haawad, Su kibuwitjakroon Mull' õnnistuseks jaawad, Siis kui mul häda on.

Mis tial sina tegid, Et find nii waewati? Rõik, mis ja kurja nägid, On minu patu süü. Mu peale armu heida, Mind ära nuhtle ja, Waid anna armu leida, Kui hirmu tunnen ma.

Wiisil: Jeesus tule minule. P. 59.

Risti juure tulen ma, Nõder, waene, ekfind hing, Jeesus, armu otsima, Oma sülle wõta mind!

R o o r: Usus sinu risti all, Seisan patukoormaga, Päästa mind, oh ohwri Tall, Et sest lahti saaksin ma!

Ammu olen tahtnud küll, Patust lahti saada ma, Aga see on olnud mull' Oma wäes mõimata.

Wõlab on makstud, waenlane lõõdud, Kristus on furnud, lepitus tehtud, Hirmutab meid veel käsk, patt ja surm, Rõikidel' priit on Jeesu arm!

R o o r: Rõikidel'! Oh patune kuule! Rõikidel', Oh wend, õde tule, Ta armu juure, puhasta end! Kristus on kallit ostnud find.

Kristus on ristis meie eest poonud. Igawest õnne meile ka toonud. „Tulge nüüd kõik!“ nii kõlab ta hääl, Rõikidel' annan armu weel.“

Toimetaja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 x kuus. Makstab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sink Päiteje 5—7, Tallinn. Tellida võib ka Briti ja Wälisk. Piibliüheltijit, Riitaskaweru 4, Tallinn; seelamas jaada ka igasuguseid piibleid ja piibliosi.

R.-Ü. „Riitwaja“ trükk, Keilas 1933.